

Colette

Cicim

Türkçesi: İnci Kaplan Gül

Roman

“Léa! Onu bana ver! İnci kolyeni! Duyuyor musun beni Léa? Kolyeni bana ver!”

Karanlıkta bir zırh gibi ışıldayan bakır oymalı büyük ferforje yataktan hiçbir yanıt gelmedi.

“Neden kolyeni bana vermeyecekmişsin ki? Sana yakıştığı kadar bana da yakışıyor, hatta bana daha çok yakışıyor!”

Kolyenin klipsinin kapanma sesiyle yatak örtüsünün dantelleri dalgalandı, ince bilekli muhteşem bir çift kol, iki tembel güzel eli kaldırdı.

“Bırak artık şu kolyeyi Cicim, yeterince oynadın.”

“Eğleniyorum ben... Çalmamdan mı korkuyorsun yoksa?”

Güneş ışınlarının sızdığı pembe perdelerin önünde adam dans ediyordu; ateşin önündeki zarif bir şeytan gibiydi, kapkara. Ama yatağa doğru geriledikçe yeniden renklendi, süet terlikleri ve ipek pijamaları gibi bembeyaz oldu.

“Korkmuyorum,” diye yanıtladı yataktan gelen tatlı ve kısık ses. “Ama kolyenin ipini aşındırıyorsun. İnciler oldukça ağır.”

“Evet öyleler,” dedi Cicim, saygıyla. “Sana bu parçayı veren her kimse seninle dalga geçmemiş.”

İki pencerenin arasındaki duvara yerleştirilmiş uzunca bir aynanın önünde duruyor ve tıpkı bir karatavuşğun tüyleri gibi maviye çalan siyah saçlı, ne uzun ne kısa boylu, çok yakışıklı ve çok genç yansımasını inceliyordu. Bir kalkan gibi şişmiş, esmer ve sert göğsünü gizleyen sabahlığının önünü açtı, aynı pembe kı-

vılcım dişlerinde, koyu renkli gözlerinin beyazında ve kolyenin incilerinde oynaştı.

“Çıkar şu kolyeyi,” diye ısrar eden sesi duyuldu kadının. “Sana diyorum, duymuyor musun?”

Aynadaki aksinin önünde kıpırdamadan duran genç adam, usulca gülüyordu:

“Evet, evet, duyuyorum. Kolyeyi senden alacağım diye ödün kopuyor, çok iyi biliyorum!”

“Hayır. Ama onu sana verecek olsam pekâlâ üzerine atlırsın.”

Genç adam koşup yatağa bırakıverdi kendini:

“Hem de nasıl! Her türlü görgü kuralını aştım ben. Bir erkeğin bir kadından kravat iğnesi için bir inci ya da kol düğmesi için iki inci kabul ederken çekinmeyip, kadın elli tane inci verince kendini aşağılanmış hissetmesini aptalca buluyorum.”

“Kırk dokuz tane.”

“Kırk dokuz, sayıyı biliyorum. Bak, bana yakışmadığını söyleyebilir misin? Hadi bana çirkin olduğumu söyle!”

Küçücük dişlerini ve dudaklarının ıslak iç tarafını açığa çıkaran ayartıcı bir gülümsemeyle yatan kadının üzerine doğru abanıyordu. Léa yatağa oturdu:

“Hayır, bunu söylemeyeceğim. Desem de inanmazsın zaten. Ama burnunu öyle kırıştırmadan gülemiyor musun sen? Burnunun etrafında birkaç çizgi oluştuğunda hoşuna gidecek mi bakalım?”

Cicim gülmeyi hemen kesti. Alnını gerdi, yaşlı koketlere özgü bir ustalıkla gıdısını yok etti. Birbirlerine düşmanca bakıyorlardı; kadın geceliğiyle dantellerin arasında, dirseklerinin üzerindeydi, adam da yatağın kenarında ata biner gibi oturmuştu. Aklından şöyle geçiriyordu: “Bende oluşacak kırışıklıklardan söz etmek hoşuna gidiyor.” Kadın da, “Neden güldüğü zaman çirkinleşiyor, halbuki çok da yakışıklı,” diye düşünüyordu. Biraz daha düşündü ve bunu yüksek sesle dile getirdi:

“Neşeli olduğun zaman ne de çirkin görünüyorsun... Yalnızca fesatlıktan ya da dalga geçmek için gülüyorsun. Bu da seni çirkinleştiriyor. Genellikle çirkinsin.”

“Bu doğru değil!” diye haykırdı Cicim, rahatsız olmuştu.

Öfke, burun köküne kadar indirdiği kaşlarını orada düğümleyen, kirpiklerle silahlanmış, küstahça bir ışık saçan gözlerini irileştiriyor, yay gibi gerilen ağzındaki o küçümseyici ve düzgün kıvrımı aralıyordu. Léa onu böyle, tam da sevdiği gibi, başkaldırıp ardından boyun eğen, eli kolu doğru dürüst bağlı olmasa da zincirlerini kırmayı beceremeyen haliyle görünce gülümsedi. Elini sabırsızca boyunduruktan kurtulmaya çalışan genç başın üstüne koydu, tıpkı bir hayvanı sakinleştirir gibi mırıldandı:

“Hadi, hadi... Ne oluyor... Bu da ne böyle...”

Adam çoktan gözlerini yummuş, alnyla burnuyla dürtüp her zamanki yerini hazırlayarak, uzun sabahlardaki korunaklı uykusu arayışıyla o güzel ve geniş omza gömülmüştü, ama Léa onu itti:

“Şimdi olmaz Cicim! Öğle yemeğini bizim Cadı Hanım’la yiyeceksin ve saat on ikiye yirmi var.”

“Öyle mi? Patroniçeyle mi yemek yiyeceğim? Sen de geliyor musun?”

Léa tembel tembel yatağına gömüldü.

“Ben gelmiyorum, tatil yapıyorum. Saat iki buçukta kahve içmeye gideceğim –ya da saat altıda çay içmeye– ya da sekize çeyrek kala sigara içmeye... Merak etme, o beni nasılsa yeterince görecek... Hem, beni davet etmedi zaten.”

Ayakta surat asan Cicim’in yüzü muzipçe ışıldadı:

“Biliyorum, evet nedenini biliyorum! Önemli konuklarımız var! Güzel Marie-Laure’u ve onun zehir misali çocuğunu ağırlayacağız!”

Léa’nın dolaşıp duran iri mavi gözleri dalgınlıktı:

“Ah tabii ya! Ufaklık sevimli bir kız. Annesi kadar olmasa da güzel... Hadi ama çıkar artık şu kolyeyi.”